Missa exequial per Mn. Ramon Mercadé Masgoret.

L'Espluga de Francolí, 27 d'abril de 2023

Lectures: 1Joan 3,1-2; Salm 125: Lluc 12,35-40.

Benvolguts i benvolgudes. Estimats mossens. Estimada família de Mn. Ramon. Estimat poble sant de Déu.

Una de les més belles accions de l'ésser humà és l'acció de gràcies. I per nosaltres, les persones cristianes aquest donar gràcies, s'allargassa fins a la mateixa mort. Avui, en aquesta diada de la Mare de Déu de Montserrat, venim a donar gràcies a Déu perquè vam tenir entre nosaltres a Mn. Ramon. En donem gràcies perquè va ser mestre i va ser pastor en nom de Jesús. I també perquè a tota una generació els va ensenyar, amb el tarannà d'aleshores, a notar la mà del Senyor Ressuscitat. I també va ensenyar i va fer de pastor a moltes comunitats del nostre arquebisbat. I avui ens separem d'ell, i ho fem enmig el sentiment de separació i de pena. Però la mort no acaba res. Precisament ho estem recordant, vivint, celebrant i experimentant en aquest temps pasqual. Quan ens enfrontem amb la mort d'un familiar o d'un company prevere, com és el cas ara del traspàs de Mn. Ramon, moltes vegades sembla que topem amb una porta tancada, amb un mur que no podem traspassar. La mort acaba el nostre viure en aquest món, per molt que sigui un viure llarg de 93 anys. Amb la mort s'acaben els nostres neguits i esperances, fineixen els nostres anhels i treballs, les nostres il·lusions i projectes. I és que en la mort de les persones conegudes o estimades fem experiència anticipada de la nostra pròpia mort. Aleshores, la realitat de la mort ens qüestiona radicalment i fa que s'obrin en el nostre cor una sèrie de preguntes i d'interrogants: Què és la vida? Qui sóc jo? Què queda de mi? Quin sentit té viure? Què hi fem en el nostre món? Cap on vaig? És sòlid esperar en plenitud?

Ara bé, les lectures que hem proclamat en aquesta celebració traspuaven sentit i esperança. Més aviat, la Paraula de Déu que se'ns ha proclamat anava ben bé en direcció contrària al desencís i l'abatiment. No parlava de manca de sentit en la vida, de carreró sense sortida, sinó més aviat d'esperança i de visió de futur. «Ja som fills de Déu», ens deia sant Joan, i com a tals estem cridats a créixer contínuament. Estem cridats a ser semblants a ell.

Mn. Ramon havia nascut aquí, a L'Espluga de Francolí el primer dia de l'any 1930 i fou batejat també aquí, a la seva parròquia cinc dies després. Havent sentit la crida al ministeri ordenat, va cursar els estudis al Seminari de Tarragona, va ser ordenat diaca a la mateixa capella del Seminari el 22 de novembre de 1953 i, al cap de poc menys d'un mes, va ser ordenat de prevere concretament el 19 de desembre del mateix any, un dissabte d'Advent, a les portes del Nadal, a la mateixa capella del Seminari.

Al següent any, el dia de Tots Sants del 1954 és nomenat vicari de Sant Miquel de Cervià de les Garrigues i el maig del 1956 rector de Cabra del Camp, càrrec que exercirà fins al mes de novembre de 1964, quan serà destinat com a rector a la Parròquia de Santa Magdalena de Blancafort, càrrec al que afegí el d'encarregat de la parròquia veïna de Sant Jaume de la Guàrdia dels Prats. No deixà la Conca de Barberà doncs l'any 1970 fou nomenat encarregat de la parròquia de Santa Maria de Solivella, on només hi exercirà el ministeri sacerdotal durant dos anys, ja que el dia 8 de maig de 1972 serà nomenat rector de Vilallonga del Camp, lloc on hi exercí el ministeri fins al mes de setembre de 1982. Hi va afegir l'encàrrec de la Parròquia de Sant Pere del Rourell, uns anys de consiliari de la Hospitalitat de Lourdes, i el càrrec de secretari – notari dels Tribunals Diocesà i Metropolità.

El setembre de 1982 es feu càrrec de les, aleshores, esglésies de Santa Maria i de Sant Ramon de Salou, que en aquells moments encara no havien estat erigides com a parròquia. L'any 1994 fou nomenat per a la tinença de Santa Clara, a Tarragona, i veié com aquell lloc era erigit parròquia dos anys després, concretament el febrer de 1995, essent-ne el primer rector. L'any 2008 fou adscrit a Sant Joan de Tarragona i nomenat capellà la residències Alt Camp de Valls, càrrec al que sumà el de consiliari del Gremi de Pagesos fins l'any 2018.

Benvolgudes i benvolguts. En el moment del nostre baptisme vam néixer com a fills de Déu, i durant la nostra existència se'ns convida a reconèixer en Déu el Pare que ens estima, el Pare que vol el nostre bé, el Pare que ens vol donar la vida per sempre i tota mena de béns, el Pare que obre la nostra existència cap al futur de vida en plenitud. Aquesta ha estat també la missió principal de Mn. Ramon enmig d'una vida de servei, a la recerca d'allò que és bo, a la recerca de Déu. En aquest temps de Pasqua, avui revivim el misteri de l'Eucaristia que ell tantes vegades va celebrar i preguem perquè la mateixa Eucaristia sigui garantia i penyora que Crist, el Ressuscitat l'hagi conduït de la mort a la vida.

Perquè és certitud: Ara, finalment, Mn. Ramon ha arribat davant Déu. Tots nosaltres també hi caminem; i ho hem de fer tenint molt present la paraula de Jesús: coneixem l'hora de sortida, però el moment de l'arribada ens és totalment desconegut, no en sabem res. El moment de presentar-nos davant el Pare ens pot arribar després d'una llarga vida, com la de Mn. Ramon, o ens pot venir també d'improvís, com va ser el cas de Mn. Szymon fa poques setmanes. Bé ho diu l'evangeli quan es refereix al lladre que se'ns fica a casa sense trucar a la porta i quan menys ens ho pensaríem.

Ell n'estava preparat. Allà, a la Residència Sacerdotal i ara últimament a Les Alzines. Estava «amb el cos cenyit i els llums encesos», com deia Jesús a l'Evangeli d'avui. A ell l'hi ha arribat el temps de la verema, el temps de la sega. És allò que resàvem i cantàvem en el Salm de la missa d'avui: «Sortien a sembrar tot plorant, emportant-se la llavor; i tornaran cantant d'alegria, duent a coll les seves garbes.»

Les paraules de Jesús a l'Evangeli d'avui invitant-nos a vetllar i a vigilar, no ens volen pas posar la por al cos. Ben al contrari: volen moure'ns a viure més intensament la vida present, la vida de cada dia. Recordem-ho una altra vegada: «Ja som fills de Déu», ens deia avui la primera lectura. Visquem, doncs, plenament, la nostra vida d'ara, seguint l'estil de Jesús, el primer dels fills de Déu i el nostre germà.

Pregant, doncs, per Mn. Ramon i per nosaltres mateixos, continuem ara la nostra celebració, tot demanant la intercessió de la Verge, Mare de Déu de Montserrat, damunt d'ell, tot guiant-lo decididament cap al cel.